

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.,
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.
Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.,
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumără și la poște și la librării.

În Bucuresci

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsicani 35

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se inapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Obstrucțiunea și naționalitățile.

I.

Pentru isprăvirea multor naționalități din Ungaria se servească drept mijloc. Odiioară domnul Coloman Tisza scia să se folosească de acest mijloc în mod aproape artistic pentru a se ține pe sine la putere. Astăzi s'a încercat și contele Szapáry, ajuns la strimtoare, a folosi naționalitățile în deobște și pe Români îndeosebi pentru a amenința opozițiunea. Existând odată intențiunea aceasta, oficioșii nu vin în perplexitate de a afla ocaziunea „potrivită” pentru realizarea intențiunii.

Eată ce scrie oficioșul „Pester Lloyd” în fruntea foii sale de Dumineca trecută (2 August):

Un strigăt de advertisement străbate de pe Fundul-regiu în sgomotul obstrucțiunii, cerând ascultare în mijlocul lărmării nebune. Manifestările, la care a dat privilegiu instalarea sărbătorească a noului comite săsesc, sînt cu deservire astfel, încât acei patrioți, cărora inima li-a cădut în plămâni, trebuie să se ocupe cu gândul, că în statul unguresc mai există încă lucruri, pe care înțelepciunea lor dela școală pare a le fi uitat, lucruri, care au o importanță pentru dezvoltarea și întărirea statului nostru și în fața cărora judecata politică cea mai preocupată trebuie să recunoască, că noi ne aflăm încă foarte departe pentru a ne pute permite luxul pentru o ciugărire de sine obstrucționistă. Manifestările sibiene sînt în adevăr un memento, că cestiunea naționalităților puțin a perdut din importanța sa fatală, că ea continuă a exista pe o scară întinsă, deși s'ar fi arătat pe terenul ei în câte o parte începuturi ale unei neoplasmе sănătoase. Precă de binefacător și contrastul între vorbirea leală dictată de un patriotism curat a dlui Thalmann și între desfășurările arogante ale vorbitorului Românilor, care în mod acoperit diplomațieizează în contra ideii de stat maghiar, tocmai acest contrast ne dă de cugetat și invită în special la priviri despre situațiunea actuală a politicii interne și efectul ei cu privire la atitudinea naționalităților.

Noul comite săsesc este sărbătorit de conaționalii sei de om de încredere al guvernului, și totodată de om al încrederii lor; astfel cuvintele lor pot fi privite mai mult decât expresiunea sentimentelor politice ale unui dignitar de stat, se pot lua drept o manifestare autentică a acelor idei și simțăminte, de care Sașii transilvăneni sînt însuflețiți cu privire la poziția lor față cu statul ungar. Dl Thalmann în cuvântul seu de instalare a

accentuat în mod puternic, așa că în Ungaria cuvintele sale vor afla un ecou îmbucurător, credința față cu constituția și cu legile statului și desfășurările sale cuprinzătoare s'au sfârșit în promisiunea de „a considera voința statului și idea de stat spre binecuvântarea patriei unguresci”.

Aceste sînt manifestări, care pe fiecare patriot trebuie să-l umple de satisfacție atât prin cuprinsul lor leal, cât și prin tonul lor cald și afectuos, în care au fost duse.

Acest simțămînt de mulțumire însă a fost în mod esențial jignit prin expectațiunile provocate prin vorbirea comitei în partea românească. Și aci a eșit la iveală dorința pentru delăturarea pedecilor, care „rețin pe Români dela lucrarea comună, pentru binele patriei pe toate terenurile vieții publice”. Dorința aceasta însă pare a fi fost folosită ca introducere numai pentru a calma tonul prepotent, cu care se continua. Sau e mai puțin decât arogant, dacă vorbitorul Românilor voese să dicteze condițiuni, sub care naționalitatea sa ar fi dispusă a părăsi starea actuală a unei răsvărituri parte latente, parte pasive contra voinței statului și a ideii de stat?

„Cercurile, care au inspirat pe acest vorbitor nu-și cunosc pozițiunea, în care se află. Nu lor le compete a pune condițiuni; nu ca compacișcenți se află ei față cu statul unguresc suveran, ci ca supași, care datoresc acestuia ascultarea leală și stima legilor sale. Dar' fie aceasta un lucru de forma și conceptul închipuit al discursului vorbitorului român, afe întemeierea și scusa sa într'o conștiință proprie națională dezvoltată în mod bolnăvicios.

Cum stă însă cu esența acestor tenor manifestat? Care este prețul ce-l cer Românii dela statul unguresc drept răsplătire pentru lealitatea ce au să manifesteze? Ei au găsit formula elastică: „Ducerea în îndeplinire riguroasă a legii naționalităților”. Ei bine, dacă ei nu voese mai mult, atunci n'au lipsă decât să privească la atitudinea Sașilor, pentru a afla ce au să facă, ca să le fie considerat acest gravamen. Dacă ei țin legea de bună și fac numai excepțiuni contra modului de executare, atunci să se pună înainte de toate pe baza ideii de stat unguresc și să ceară pe această bază sanarea. Gravaminele lor vor fi atunci examinate și încât ele se vor dovedi de întemeiate se va dispune remedura. Dar' fiindcă o lege bună se execută prin administrație precum se pretinde rău, a nega isvorul acelei legi statul unguresc; a se pune chiar afară de lege și a pretinde totodată aplicarea strictă a legii; a dușmăni idea de stat; a reclama dela autoritatea lui împlinirea aspirațiunilor naționale celor mai diferite și mai necumpătate: idea aceasta nu este o prostie colosală, atunci poate fi nu-

mai pretenția cea mai arogantă, care s'a ivit cândva în Ungaria.

„Românii din Transilvania pot într'adevăr privi cu pismă la poporul săsesc cu mult mai mic cu privire la număr, care și-a asigurat în statul ungar o pozițiune deamnă de sine; și într'adevăr sună ca și pismă din echoul șod, care s'a produs prin vorbirea de instalație a dlui Thalmann pe partea românească. Dar' dacă Românii li s'ar de asemenea succese, pentru-ce refuză a țalca calea, care duce sigur la asemenea rezultat? Cine altul le stă în cale decât ei înșiși cu încăpăținarea lor neîmpăcată, care e nebușă destul a voi să treacă preste formațiunea necesară a statului unguresc modern prin o simplă negațiune? Căci nici o frasă ocașională sau de perplexitate nu va pute mișca dela convingerea, că pretinsa neîmplinire a legii naționalităților nu este unica cauză a dușmăniilor contra ideii de stat unguresc. Dacă așa ar fi, Românii demul, ca și Sașii acum, ar fi făcut pace cu statul, pentru-ca pe această basă să tindă la toate acelea, care în ura lor contra statului ungar n'au putut să le stoarcă dela acesta. Dar' plângerea din cauza legii de naționalități nu e Alpha și Omega sentimentelor lor; în realitate ei lucră spre federalizarea țerii, ba cei avansați între ei conspiră chiar dincolo preste munții hotarnici sud-ostici. Aceasta este adevărul cuprins al sentimentelor bărbăților, care ca conducători a populațiunii române perhoresează totul ce anșge precă de departe numai statul unguresc.

„Și fără îndoială este preste măsură caracteristic pentru situația politică internă, în care statul nostru a ajuns prin ninsuțele asociate ale ortodoxilor și neologilor din stînga extremă, că conducătorii Românilor privește timpul actual de potrivit spre a așia răsvăritura lor contra statului unguresc mai cutezător decât în anii recenți. Și într'adevăr nu sînt evenimentele a caror arenă e parlamentul de septemăni de zile încoace, prea bine potrivite a încurajia ori-ce nisuiță dușmănoasă de stat? Însăbătăcierea politică între poporul conducător și urzitor de stat a degenerat atât de mult, încât partidele nu mai stau față în față cu adversari, ci ca dușmani. Nu contrarietăți principale formează linia, care de parte cele două fracțiuni ale stînzei extreme de amicii reformei; acele lucră într'acolo, ca între ele și între aderenții altor principii să se deschidă abisul discordiei. Față cu astfel de ceartă în sinul elementului unguresc trebuie să căștige curajii pentru pășirea pe față a acele tendențe, care sub împregiurări normale nu cutează a eși la lumina zilei.

„Într'adevăr aceste ar trebui să servească opozițiunii adevărate drept advertisement de a nu mina cearta până la extrem. Contrarietatea noastră politică ar trebui să-și afle acolo o margine, unde ea degenează în dușmănie.

Căci tot ce ne strică unitatea noastră națională le folosece numai acelor, pe care nici un bărbat cu simțăminte patriotice nu poate să-și spriginească. Și dacă obstrucțiunea parlamentarismului va continua ca până acum, ce vom opune mișcării naționalităților ce pășesc în mod tot mai cutezător? Un parlament slăbit prin excesele sale proprii și în acesta un organism dărâpănat incapabil a-și împlini tocmai sub împregiurările sale critice misiunea sa. Într'adevăr în lumina ce cade din aroganța română asupra situației, obstrucțiunea apare ca o scormonire absurdă în carnea proprie.

„Nu bagă de seamă patrioții dela stînga extremă în ce societate au ajuns ei? Lucrarea lor merge paralel tocmai cu aceea a ultraistilor români. Dacă acestia țin la politica lor de pasivitate, au înaintea ochilor scopul de a slăbi parlamentul unguresc prin absentarea unui element de populațiune numeros. Și nu ajunge stînga extremă prin obstrucțiunea, care împedecă lucrarea majorității, expresiunea legală a poporului, același efect? Și dacă stînga extremă se întrepune pentru sistemul municipal, nu vede ea, că stă alături cu naționalitățile contra reformei administrative, care are să valideze în mod neîndurat voința statului? Domni Irányi și Ugron, ca aliați involuntari ai unui Babeș și ai unui Coroian, — într'adevăr aceasta e o privesce surprinzătoare. Nu cumva această sigur nedorită alianță ar pute demonstra celor două fracțiuni ale stînzei extreme necesitatea întoarcerii?”

Într'un alt articol vom reveni asupra exploatării în această nouă formă a cestiunii naționalităților.

Un advertisement șovinist la adresa Sașilor. Din incidentul, că organul de căpetenie al Sașilor, „Siebenb.-D. Tageblatt”, publică tocmai un ciclu de articoli despre „Mișcările și scopurile Românilor”, „Gazeta” și „Kolozsvár” din 30 Iulie a. c. publică la primul loc un articol *su generis*, care culminează în următoarele netoții: „Tageblatt” din Sibiu apucă și lăteșce ori-ce inasistată contrară Maghiarilor, care vine din peana valachă; politica și tendențele ultraistilor valachi totdeauna le vede prin ochelari valachi. Tocmai acum publică la primul loc un ciclu de articoli, în care tractează mișcările valache în înțelesul ultraistilor. Dar' niciodată nici un cuvent nu desaproabă nici cele mai ultraiste și mai pline de ură transgresiuni, cu care ultraistii valachi năvălesc contra maghiarimii.

„Această purtare cade sub alta aprețiere, decât lucrurile negândite, comise în interesul apărării intereselor săsesci. Și măgulirea politicilor valachi și spriginirea aspirațiunilor lor, — dacă în această privință nu se va modera

zelul săsesc, — va duce acolo, că națiunea maghiară s'ar vedea odată desavuată relativ la buna intențiune a hotărîrilor Sachsen-tagului.

„Și dacă ar trebui să ajungem la acea conclusiune, că Sasul, atât de amenințat de valachisare, mai bine voese să se facă Valach, decât să rămână Sas în legătură maghiară, sub apărare maghiară, — apoi noi aceste ciudate predilecțiuni numai decât i-am da drum liber. Și ni-am lua gândul dela un poporaș, care mai bine își periclitează naționalitatea, numai interesele noastre naționale să nu le spriginească nici măcar mijlocit”.

Nu e greu a ghici intențiunea ascunsă în acest *lari-fari* de neadevăruri. Sașii la tot cazul vor ști mai bine decât „Kolozsvár”, întrucât primejdia valachisării este în adevăr o primejdie. Dar' nu de aceasta e vorba. Însă pentru-ce se și încearcă măcar concetățenii nostri sași a tracta în mod obiectiv cestiunea românească? Pentru-ce recunosc, că Românii există și au ei pretensiuni și aspirațiuni drepte? Acesta este păcatul lor în ochii șovinistilor, astfel vatămă ei „interesele naționale” ale acestora și de aceea îi amenință guvernamentalul. Totodată o nouă dovadă, cum își închipuesc șovinistii împăcarea naționalităților.

Conștiința rea a șovinistilor. Nu demul a ținut dl Ocășianu, publicist român, care petrece în Paris, în societatea etnografică de acolo o conferență despre „etnografia Transilvaniei”. Despre aceasta a apărut o dare de seamă în „Journal officiel de la Republique Française”. Dl Ocășianu și luase de basă harta etnografică alăturată la memoriul studenților bucureșteni, arătând apoi raporturile numerice etc. ale diferitelor popoare din Ungaria. Și atîta este dejuns, pentru-ca „Pester Lloyd” să-și comande dela Paris o corespondență, în care găsim următoarele: „O parte a presei de aici, după-ce Rusia cu tot prețul trebuie măgulită, se desfată în cele mai vehemente atacuri contra formării dualiste a monarchiei noastre. Deputatul Delafosse și publicistii mai puțin cunoscuți cer spriginirea curentelor panslaviste în Austria și cu deosebire în Ungaria de către Franția, ear' cel dintăi dojenesc în special pe conaționalii sei pentru simpatia, care le-au arătat mai demul Ungariei și Maghiarilor. Organe cu deosebire sunte cele a „Paix” și „Mémorial Diplomatique” rufte locașurile irredentistilor români îndreptați contra Ungariei. Mai surprinzător este, că „Journal Officiel” într'un număr mai nou în forma unei dări de seamă despre o ședință dela „Société d'Ethnografie” își deschide coloanele, — neacomodate pentru asemenea scopuri, — atacurilor unui irredentist ro-

FOIȚA „TRIBUNEI”

Din epistolele s. apostol Petru.

Cât este de sublim cugetul omului nevinovat, când în oare linișite i-se pare, că stă față în față cu atotputernicul D-șeu!? Câtă măngăiere, câtă bucurie nu simte omul în acele momente, când scie, că prelungă judecata dreaptă a semenilor sei; prelungă liniștea sa interioară, va da sufletul seu dela sine în mâna eternului judecător, — atunci când i-se va cere.

Să ne întrebăm și noi, cu drepti, cu păcătoși, cu avuți, cu săraci: Doamne, când se va cere sufletul nostru dela noi?

Când se va cere sufletul nostru!

Grozav gînd pentru mulți dintre oameni! Și cu atît devine acest gînd mai sdrbitor și totodată mai persecutor pentru conștiința noastră, cu cît scim, că mare și grea este despărțirea sufletului de trup.

Dar' păcătoșul ce gîndesc? Se întreabă și dînsul: când i-se va cere sufletul?

Doamne, Tu, care pătrunzi inimile și rîrunchii oamenilor, Tu, care ai deschis ochii orbilor; Tu, care li-ai dat surzilor auzul și celor schiopi li-ai dîs să-și iee patul și să meargă, Tu, Doamne, luminează mințile oamenilor îngreunați cu păcate, ca cunoscuțu-și fărădelegile se să întoarcă dela rău și să facă bine. . . ! Învrednicesc, Doamne, pe toate oile cele rătăcite, ca să gîndească la oara morții, se gîndească la acel moment, când se va cere sufletul dela dînsii.

Învrednicesc-i Doamne, ca până nu e prea târziu, până nu simțesc varga ta puternică preste coapsele lor, să dîcă cu inimă smerită: greșit-am, Doamne, la cer și înaintea ta, — îndură-te spre noi nevrednicii și mișei. . . !

Nu vor vrea păcătoșii, ca cu suflet drept și cu smerenie să-și recunoască păcatele. . . avem datorința noi cei drepti, noi cei-ce cântăm: „Sfânt este Domnul Dumneșeu nostru; lăudați pe Domnul Dumneșeu nostru și vă închinați așternutului picioarelor lui, că sfânt este Domnul”, — să ne ferim de abisul și calea rătăcită a păcătoșilor și asemenea apostolilor să propoveduim adevărurile sînteți și dumneșești scripturi.

Nu ni-a dîs dulcele nostru Mîntuitor: Cine vrea să vie după mine, să se lapede de sine, să-și iee crucea și să vină după mine. . . ?”

Da, ni-a dîs. Ear' sf. apostoli, lăpădându-se de sine, au urmat calea cea sfântă și în veci neuitată a propoveduirii credinții unice mîntuitoare.

Noi avem credință revelată, credință înțărîtă prin sîngele miilor de martiri. Ear' această credință ne făgăduesc, — pentru statornicia într'insa, — acea împărăție, cu atari bunătăți, de care încă ochii nostri nu au vădut, ear' la inima noastră nu au putut pătrunde.

Eu nu aș vorbi, dacă mai înainte de mine nu ar fi vorbit, — și nu ar fi descoperit adevărul, despre care mă ocup cu nețărită dragoste, — mai marele apostolilor sf. Petru, căruia și cheile împărăției cerurilor date i-au fost!

Doamne! Vie împărăția ta! Vie, căci suferetele noastre însetează după dînsa.

Așa e, suferetele noastre însetează?! Dar' nu este destul numai ca să înșetăm după mîntuirea și fericirea vecnică, ci datorință avem, ca încă și prin faptele noastre să ne arătăm vrednici de făgăduita împărăție.

O, cât de minunat ne vorbesce sf. apostol Petru. O, ce câtă dragoste ne arată calea, prin ajutorul căreia putem dobîndi această sfântă împărăție.

Multora însă dintre noi, copleșiți de năcazurile și nedreptățile acestei lumi, le este spre edificarea sufletu lui ceea-ce dîce sfântul apostol Petru: „Iubiților, nu vă mirați de focul cercării, care este spre a ne cerca, ca-șicum vi-s'ar întempla ceva străin, ci bucurați-vă, pentru-că vă faceți părtași patimilor lui Christos, ca și în arătarea mării lui să vă bucurați veselindu-vă. De sînteți ocăriți pentru numele lui Christos, fărăciți sînteți; căci duhul mării și al lui D-șeu odichnesce preste voi; după aceea se hulesce, ear' după voi se mărește. Ear' nime dintre voi să nu pătmească, ca un ucigaș, sau fur, sau făcător de rău, sau ca un amestecător în lucruri străine. Ear' dacă cineva pătmeșce ca un creștin, să nu se rușineze, ci să mărească pe Dumneșeu într'u această parte. Căci timpul a venit, ca să se înceapă judecata dela casa lui Dumneșeu; ear' dacă începe întâiu dela noi, ce va fi sfîrșitul celor ce nu ascultă evangelia lui Dumneșeu?” (C. 4, v. 12—18.)

Măngăie-te tu, suflete drepte, și ridică-ți ochii sus la ceruri, și vei vedea ca o lumină

pururea ardeătoare pe acela, care prin cruce ni-a arătat, în ce mod trebuie să suportăm năcazurile și nedreptățile ce întimpinăm în această luptă a vieții plină de ispite!!

Măngăie-te suflete drepte, cu perseveranța în credința cea dreaptă și sfântă, după care Dumneșeu pedepsește răul în veci, și răsplătește earăși binele în veci; ear' această vecinică răsplătire se va da credincioșilor și aleșilor lui Dumneșeu în împărăția ce va să fie.

Măngăie-te, suflete, și nu cerca timpurile, când va să se așede această împărăție. Măngăie-te și te luptă, luptă dreaptă și plăcută lui D-șeu contra tuturor acelor amăgiți de deșertăciunile lumesci, care se îndoesc de împlinirea făgăduinței vecinice și care țin pe proci și cele de ei prorocite de nise basme amăgitoare. Țineți, o sufletelor, cu credință la cele descoperite în cărțile sînte și puse înaintea voastră prin s. Petru: „Ear' aceasta una să nu se tănuască de voi iubiților, că o dî înaintea Domnului este ca o miie de ani, și o miie de ani ca o dî. Dămnel nu va zăbovi făgăduința, precum unii o socotesc zăbavă, ci răbdă îndelung pentru noi, nevrînd ca să peară cineva, ci ca toți să vie la pocăință. Ear' dîna Domnului va veni ca un fur noaptea, în care cerurile vor trece cu sunet mare și elementele se vor topl de căldura ferbinte și pământul și cele de pe dînsul vor arde”. (Ep. II. c. 3, v. 8—11.)

O, câtă făgăduință! O dî este înaintea Domnului ca o miie de ani, și o miie de ani ca o dî. Care va să dîcă în o singură dî poate lucra atotputernicul D-șeu atîta, cât

pot cugeta și lucra oamenii o miie de ani. Adecă în o singură dî „pământul și lucrurile cele de pe dînsul vor arde!”

Întăresce-te o, suflete dreptoredincioase, care dorești, care aștepi învierea și așederea vecinicei împărății, și nu te lăsa amăgit de aceia, în care, întrînd duhul fărădelegilor și al minciunii, în care intrînd cea mai joanică lenevire, uită de promisiunea ce ni-a făcut D-șeu prin aleșii sei.

Întoarcă-ți, suflete drepte, fața dela aceia, deoarece-și „mai bine era lor a nu cunoașce calea dreptății, decât după-ce au cunoscut-o a se întoarcă înapoi dela sfânta poruncă ce li-s'a dat. Ear' li-s'a întemplat pilda cea adevărată: „Cănele s'a întors la boritura sa; și porcul ce s'a scaldat în noroiul tinei”. (Petru II. Ep. c. 2, v. 21—22.)

Așa e. Omul cu conștiință curată și cu încredere în adevărul etern, nu se va lăsa amăgit de aceia, pe care s. apostol i aseamănă cu „porcii” și „câinii”. Și nu se va lăsa amăgit cu atît mai mult, cu cît scie, că după-cum dîce s. apostol Petru: „Au fost și proroci mincinoși între popor, precum și între voi vor fi învătători mincinoși, care vor băga eresuri de perđare și se vor lăpăda de Domnul ce i-a răscumpărat, aducendu-și lor grabnică perđare. Și mulți vor merge în urma peririi lor, prin care se va huli calea adevărului. Și prin lăcomie cu cuvinte amăgitoare vă vor preocupă, a căror judecată încă de demul nu zăbovesce, și osîndirea lor nu dormitează” (Petru II. Ep. c. 2, v. 1—4.)

(Va urma.)

mân, îndreptate contredualismului și a statului unguresc. Conferențiarul, dl Ocășianu, a ținut în acea ședință o prelegere despre „etnografia Transilvaniei”, basându-se pe cunoscutul memorandum al universitarilor români.

REVISTA POLITICĂ.

Sibiu, 22 Iulie st. v.

Situațiunea parlamentară.

Cetim în „Pester Lloyd” dela 30 Iulie, că în decursul ședinței din acea zi a casei deputaților ministrul-president contele Szapáry, în prezența presidentului partidului liberal, baronul Podmanicky, a ținut o conferință cu șefii opozițiilor, contele Albert Apponyi, Danil Irányi și Gavriil Ugron, al cărei obiect a fost obstrucțiunea stângei extreme. Ministrul-president a declarat, că în interesul parlamentarismului ar fi de dorit, ca partidele opoziționale să iee măsurile de a asigura mersul regulat al debaterilor parlamentare. Din partea sa a declarat, că dacă toate partidele casei vor asigura, că vor intra în desbaterea regulată a proiectului de lege comitatensă și vor documenta aceasta bunăoară prin aceea, că vor vota primul capitol al proiectului, atunci în debaterile casei va intra o pauză și rezolvarea restului proiectului se va amina până la toamnă. Această conferință va forma obiectul dezbaterilor corăspunzătoare în cluburile tuturor partidelor, dar, se înțelege, nu se poate încă săi cu ce rezultat.

Lordul Salisbury despre situația internațională.

La un banchet ce a avut loc Joia trecută în Londra a ținut lordul Salisbury un toast politic, în care a atins următoarele: Vorbitorul nu cunoaște nici o epocă, în care pe terenul politicii externe să fi existat mai puțin greutăți ca de prezent, când în politica europeană să fi intrat o liniște mai mare ca acum. Anglia a fost reecreată să reformeze finanțele Argentinei și să facă pe arbitriul între partidele litigante din Chile. Însă nu poate fi treaba Angliei să întrevină în asemenea cestiuni. Mai departe dăce vorbitorul, că cestiunea orientală încă nu este rezolvată. Totodată accentuează marile progrese realizate de Bulgaria și de Egipt. Trezând la visita împăratului german, a declarat Salisbury, că sentimentele pacifice, care le-a manifestat împăratul în Guildhall, au dat expresiune elocuentă convingerii tuturor celor de față. Mai departe a amintit de visita iminentă a escadrei franceze în Portsmouth, accentuând, că în aceasta vede o garanție foarte prețioasă a păcii și a prieteniei Franceiei. S'a vorbit de tractate, care trebuie să amenințe pacea lumii. El nu știe nimic de asemenea tractate și este convins, că extensiunea celor stipulate în tractatele scrise se exagerază. Aliații Angliei sunt aceia, care voesc menținerea actualiei împărțiri a țerilor și menținerea păcii.

Răspunsul maghiar la memorandumul bucureșean.

X.

(Urmare din nr. 161.)

Despre asilele de copii legislațiunea maghiară a făcut în estimp o lege, care face obligătoare această instituțiune foarte umană.

Și de aceasta este legată una dintre cele mai sonore acuse ale memorandumului tinerimii din România. Instituțiunea însăși are un scop atât de nobil și sfânt, încât stă mai presus de orice critică. Se poate, că pe calea aceasta mulți copii vor învăța ungureșca, — căci li-se dă ocaziune. Că acolo, unde cutare naționalitate locuiese în masă, vor uita-o în viață earși, încă este mai mult decât probabil. Cu deservire sigur este numai atată, că copilul va fi grijit în neputința sa; de pe capul părinților săraci se ia grija supravegherii copiilor; lângă sănătatea trupească și sufletească a copiilor stă cu un ânger păzitor îngrijitoarea de asil. Raportul numeric al naționalităților prin aceasta nu va fi schimbat; dar' că sigur va fi schimbat acela al numărului și moralității poporului, este mai presus de orice îndoaială; și anume va fi schimbat în mod favorabil. Altcum după lege pot înființa asile: statul, comuna, confesiunea, persoanele morale și privați; le pot înființa, susține și supraveghia. Amestecul

statului se începe numai acolo, unde ceilalți factori nu sânt deajuns.

Toate câte le-am înșirat aici, au făcut cu puțință, ca românimea să iee un avânt mare în patria noastră. Românii, Românii statului maghiar trăesc într'o societate constituită în mod cu deservire independent. Au împământenit moravuri și obiceiuri sociale deosebite și în contactul social folosesc exclusiv numai limba română. Își arangiază separat petrecherile, în costumurile lor naționale; cultivatează cântări deosebite, joacă jocuri deosebite, ear în aceste minene nu-i împedecă. În Ardeal dela 1867 înceoase s'au înființat foarte multe reuniuni de femei, mai multe reuniuni de cântări și de lectură, biblioteci etc. Dintre aceste nici una singură nu a fost împedecată în activitatea sa, nici nu 'i-a fost oprită de către guvern întemeierea. S'au înființat grămadă de societăți agricole române, dintre care cu deosebire cea din Sibiu arangiază în fiecare an în diferiți rami ai agriculturii expoziții curat românești. Înainte de 1867, așadar înainte de restituția constituției maghiare, nu a fost nici un singur institut de bani, acuma sânt mai multe de 30. „Albina” (intemeiată la 1871) singură are un reviriment anual de vr'o 23 milioane. „Bistrițana” (1888), „Economul” (1886), „Munteana” (1889), „Mureșana” (1886), „Sebeșana” (1887), „Ardeleana” (1885), „Silvania” (1887), „Furnica” (1883), „Victoria” (1887), „Lugoșana” (1889), „Arieșana” (1887), „Auraria” (1887), „Patria” (1886), „Timișana” (1885) etc. etc. s'au înființat toate în timpul mai din urmă sub tirănia nesuferită maghiară. Și aceste mai mult de treizeci de institute de bani curat românești au capital româneșca, funcționari românești, comptabilitate românească. Cine a conturbat pe careva în activitatea sa?

Poporul român a creat la noi și un fond teatral. Capitalul acestui fond este atâția de 53.000 fl. Această societate teatrală, ca și reuniunea de cultură românească, merge în fiecare an cu adunările sale generale din oraș în oraș. Cercetează și cele mai maghiare orașe, ca d. p. Turda, Dej, Gherla, Cluj etc. Și maghiarimea îi primesc cu brațele deschise, ia parte la ședințele lor și se interesează de ele. Post-a în decursul migrațiunii acestor reuniuni undeva un singur ton disonant din partea maghiară? În tîmplu-li-s'a cea mai mică neplăcere, nu a luat parte în masă maghiarimea la banchețele lor și nu a ridicat toasturi pentru prosperarea acestor reuniuni? Am pute lua țeara întreagă de măturie, că toate aceste sânt așa, sânt adevărate.

În ce se manifestează prin urmare antipatia Maghiarului față cu cultura română? Biserica, limba, instituțiunile, societatea moravurile, obiceiurile, tradițiunile Românului le respectează. Ce se mai facem, că se multumim tinerimea din România? În această privință nu aflăm deslășire, îndreptare!

XI.

Tinerimea română vorbește și de a suprire și persecuțiune politică. Ne acasă cu aceea, că prin atrocitățile revoluțiunii am intimidat Coroana; exploatând de sastrul Austriei dela Sadova am obținut cu forța pactul de tranșacțiune din 1867. Și mai adaug, că din parlament am exclus naționalitățile, legea electorală am creat-o în contra naționalităților, alegerile din cauza amăriciunii naționalităților le-am dejosit la adevărate bățeli, cu un cuvânt, că în privința libertății politice Maghiarii 'și-au rezervat totul pentru sine, ear' pentru naționalități nu a mai rămas nimic, decât lanțul sclăviei. „Nimenea”, dăce ei, „cine este cât de puțin pătruns de viața de stat europeană, nu-'și poate face idee despre această asiatică stare de lucruri a țerilor de sub coroana Sfântului Ștefan”.

Să ne încercăm a scoate această parte a tabloului din întunerecul teribil, în care îl învêlve această frasă a „memoriului bucureșean.

După legile vechi ale patriei noastre poporul român din Ardeal, ca poporațiune imigrată, a fost numai popor tolerat. N'avem pentru-oe nega, căci în adevăr așa a fost. Approbata Comp. (I. R. 1. tit. 3 art.) spune curat, că „noha az oláh natio az hazában sem a statusok közê nem számláltatott, sem vallások nem a recepta religiók közül való, mind az által propter regni emolumentum patialtatnak”. Și earși (I. R. 9. tit. 1. art.): „Noha az oláh nemzet propter bonum publicum admittatott ez hazában etc.” Toate aceste dispozițiuni legale arată hotărft, că poporul român, ca atare, nici-odată nu a avut în țeară drepturi politice deosebite și pentru asemenea drepturi naționale înainte de ajungerea sub Casa de Habsburg nici-odată nu a petiji nat. Astfel de petițiuni istoria nu cunoaște, asemenea nu cunoaște vr'o luptă între Români și Maghiari pentru căștigarea de drepturi. Aceasta nu poate însemna altceva, decât că poporul român în trecut a fost lămurit asupra situațiunii sale.

Din poporul român singuratici au exerciat, ce e drept, drepturile cetățenesci și politice, dar' numai ca nobili maghiari.

Nici Român, nici altcineva fără titlul de nobil maghiar nu a putut exercia drepturi politice în această țeară. Așadar în acest stat dela început toate drepturile, toate privilegiile au fost legate de cetățenia maghiară, de nobilism, cu un cuvânt statul până la cel din urmă atom a fost maghiar. Poporul român, ca credincios al bisericii gr.-or., a petiționat la 21 Martie 1697 prima-dată pentru drepturi, dar' și atunci a cerut numai atâta, ca „preoții și slujitorii sei bisericesci să beneficieze de toate drepturile și privilegiile, care le au popii bisericilor rom.-cat., unitară, luterană și calvină. (Veți Nicolae Poepa: Vechia metropolie, 1889, pag. 90). Nici această petițiune nu a fost inițiată numai de poporul român; romano-catolicii (metropolitul Kolonic și iesuitul Baranyai) au pus în vedere aceste drepturi Românilor din biserica gr.-orientală, dacă vor trece la biserica catolică.

După acest cel dintâu pas a urmat al doilea. Episcopul român Inocențiu Klein a așternut în 1734 la Curtea din Viena în numele poporului român o petițiune de 12 puncte, care prin rescriptul regesc din 24 Noemvrie 1734 s'a trimis guvernului ardelean. Rescriptul regesc sună în ton aspru: „De aceea Noi preagrațos și rigoros vă ordonăm, ca în ordinea mandatorilor ce vi-s'au trimis să vindecați plângerile și gravaminele numitului episcop, ale clerului și ale națiunii valache unite”. Ear' aceste gravamine au fost vătămările drepturilor preoților gr.-cat. relative la dijma.

Tot în urma petițiunii episcopului Klein, legislațiunea din 1744 (art. de lege VI.) numesc pe Români apartineritori bisericii unite cetățeni ai patriei, dar' drepturi naționale separate nu le dă, ci îi înșiră când la una, când la cealaltă dintre cele trei națiuni. Și în dietele din 1791/2, 1842 și 1844 Valachi cer încă tot numai drepturile nobilimii maghiare.

„Rășcoala lui Horia și Cloșca, după-cum am arătat deja mai sus (1784) nu s'a făcut pentru drepturi naționale. Acestor doi rebeli din munții de Sud ai Ardealului nici prin minte nu li-a trecut să pretindă drepturi naționale; nici nu au avut treabă cu proprietarii maghiari, ci diferențele s'au născut pentru robotele ce datoriau față cu erarul maghiar. (G. Baritiu: Părți alese din istoria Transilvaniei, Sibiu 1890 tom. 1 pag. 473—484.) (Va urma).

Presa bucureșeană și dl Vincențiu Babeș.

Sub titlul „Memorandumul Românilor din Transilvania”, „La Liberté Roumaine” publică (nrl 117 din 9 Iunie n. și nrl 118 din 11 Iunie n. a. c.) un ciclu de articole, la care redacțiunea țiarului atrage îndeosebi atențiunea cetitorilor prin următoarea notă:

„Recomandăm cetitorilor nostri acest interesant articol, pe care ni-l adresează unul din amicii nostri și care aruncă o lumină asupra unui punct important al situațiunii actuale din Transilvania, desvîlind apucăturile dlui Vincențiu Babeș, care are pretențiune de a dirigia mișcarea națională”.

Primul articol e următorul:

„În situațiunea anormală, pe care li-a creat-o guvernul maghiar, frații nostri de preste munți n'au putut să facă altceva, decât să se retragă dela luptă, protestând cu solemnitate la Curtea din Viena și înaintea Europei întregi în contra excluderii lor din cadrele constituției.

„Ei au înțeles gravitatea situațiunii ce li-s'a creat. În conferința națională dela Sibiu ei au admis pasivitatea; dar' în același timp ei s'au ținut îndatorați a protesta prin un memoriu în contra guvernului unguresc, care prin procederea sa față cu ei nu le permite a se lupta pe căile legale.

„Memoriul redactat la anul 1883 prin dl George Bariț a fost viu criticat de un alt șef al partidului național, de dl Vincențiu Babeș, care fusese însărcinat cu redactarea memoriului, dar' al cărui mandat expirase în urma întârzierii ce el aduse compunerii și prezentării memorialului.

„Critica dlui Vincențiu Babeș, mai bine șis serviciul, pe care această critică 'l-a făcut guvernului unguresc, a produs o penibilă impresie asupra Românilor de preste munți, care prin una din căpetenia lor au fost prezentați ca divisați între ei. Astfel în 1884 fu convocată o altă conferință națională, în care cu unanimitate s'a decis a adresa un memoriu Împăratului, căruia să se expună toate persecuțiunile, toate actele arbitrare, la care sânt expuși Români din partea Ungurilor.

„Dl V. Babeș a făcut tot ce-i sta în putință, ca această hotărftre a conferinței să nu se execute. Aceasta nu-'i făcea greutăți de o parte pentru-că avea conlucrător pe metropolitul Miron, care în calitatea sa de agent al guvernului dădea ascultarea ordinelor pri-

mite de a paralisa lucrările partidului național, de altă parte pentru-că avea sprigintul dlui Partenie Cosma, nepotul metropolitului, care era president al partidului și lucra în același scop.

„Dar' frații nostri înțeleseră, deși cam târziu, ce fel de oameni îi conduc. Ei retraseră încrederea ce o aveau în metropolitul și în nepotul lui, care, odiosii tuturor Românilor, dispărură de aci înainte de pe arena politicii naționale. S'a adevărit mai în urmă, că Partenie Cosma scoria în foale unguresci și germane din Ungaria în contra partidului, al cărui president era, acusând pe Transilvaneni, că gravitează spre România și că fac politică rusofilă.

„Dl V. Babeș rămase la locul lui. „Ca șef al Românilor din Bănat și ca om de încredere al Mocsonestilor (familie aristocrată română, care nu știe româneșca și ai cărei membri sânt aliați cu Ungurii și fac parte din clubul național-maghiar din Budapesta, unde se fabrică armele în contra Românilor), — el a reușit să se mențină.

„Când în anul 1887 a fost convocată o nouă conferință la Sibiu, el a fost ales membru al comitetului însărcinat cu redactarea memoriului așteptat de atată timp. Biroul comitetului stabilise proiectul memoriului, care fu admis ca basă pentru discuțiune. Dar' domni Babeș și G. Bariț își dădură demisiunea din comitetul de șapte și împedecară astfel ori-ce lucrare în comitet. Vêțând aceasta, domni Vasile Lucaciu și Iuliu Coroian redactară proiectul memoriului (1888) și ca membri ai comitetului se întruniră mai întâiu la domnul Rațiu (Turda) apoi la Cluj și la Budapesta, pentru a discuta asupra proiectului lor.

„La Budapesta dl Alexandru Mocsonyi, — la care membrii comitetului se întruniseră, se știe pentru-ce motiv, căci el nici nu era aderent al partidului național, ci simplu membru al clubului unguresc, — dl Alexandru Mocsonyi îi convinge, că nu este timpul oportun pentru a presenta memoriul și că mai trebuie așteptat.

„Într'un moment de slăbiciune și cu dorința de a vedé domnind buna armonie în familia română, și de a face pe voe dlor Mocsonyi și Babeș, dnii V. Lucaciu, I. Coroian și Rațiu cedară.

„Doi ani trecură, precum trecuseră cei șapte ani premergători, fără-ca comitetul să presente memoriul.

„Luna lui Octomvrie 1890 o nouă conferință se întrunesc, mai numeroasă și mai estiasată ca celelalte. Dl Babeș vede, că perde din teren, el face tot ce-i stă în putință pentru a fi ales president. El amenință membrilor cu disidență, cu retragerea lui din partidul din Bănat. Conciliații cealdea și mai ales vîrînd să deé Ungurilor spectacolul unei disensiuni între dînșii, Români întruniri la Sibiu cedază.

„Dar în același timp ei decid în unanimitate, ca memoriul redactat de dnii Lucaciu, I. Coroian și Rațiu să fie prezentat Împăratului.

„Dl V. Babeș află, pentru a treia-oară, mijlocul de a împedeca punerea în lucrare a acestei hotărftri. El recurge la subtilități, el le dăce membrilor din comitet: „Așteptați, un act așa de important nu se poate face fără a consulta România din România”. El reuși să fie delegat ca să vină în România, pentru a consulta opiniunea oamenilor nostri politici. El vine în România și nimeni nu știe cu cine a conferat. De altcum după reîntorcerea sa el raportează colegilor sei, că cei din România se opun ideii de a presenta memoriul Împăratului, — ceea-ce ar însemna a nu duce în îndeplinire hotărftrea adusă de conferință, — sub pretext, că regatul 'și-a modificat politica sa externă și gravitează spre St. Petersburg. Comitetul era pe aci să asculte de sfatul dlui V. Babeș, când dl V. Lucaciu interveni și ceră, ca cestiunea prezentării memoriului să rămână în suspensio până când și ceilalți membri ai comitetului se vor pute informa și ei despre opozițiunea Românilor din regat.

„Dl V. Lucaciu a venit la București; el poate spune, dacă informațiunile dlui Babeș sânt exacte.

„Noi n'am voit să arătăm aici decât fașele, prin care a trecut cestiunea memoriului, și a indica pedecile, de care a dat.

„În un alt articol vom arăta, ce scop urmăresc aceia, care de șapte ani paralizează lucrările partidului național și 'l-au împedecat să se vîrșească actele cele mai importante în desvoltarea politică a fraților nostri de preste munți”.

CORESPONDENȚA

„TRIBUNEI”.

Oravița-montană, în 12 Iulie, 1891.

(Alegere de paroch-protopresbiter.) După o așteptare lungă, — pare-mi-se prea lungă, — venerabilul consistor diocesan al Caransebeșului a luat măsurile necesare pentru în-

tregeria definitivă a parochiei și a protopresbiteratului Oraviței-montane prin paroch-protopresbiter.

În urmarea acestora comuna bisericească Oravița-montană ca parochie protopresbiterală, pentru ca să-'și poată valida votul seu colectiv cu ocaziunea alegerii de protopresbiter Duminecă în 7 Iulie v. s'a întrunit ca sinod parochial în ședință sub presiul părintelui paroch Nicolae Tatuca din Oravița-română pentru alegerea parochului.

Candidați au fost: simpaticul domni Alexandru P. Popovici, actualul administrator protopresbiter al Oraviței-montane, și domnul Maxim Popovici, administrator protopresbiter al Bocșa-montane.

Sinodul a decurs în ordine bună și, după-ce mai mulți membri sinodali au avut cuvîntul, s'a pucea la votare.

Agitațiunile însă nici la noi n'au lipsit, căci patru indiviți, — rudele unuia dintre dnii candidați, — au pus birul preoțesc în unghia lor de pescuit. Succesul agitațiunilor însă s'a dovedit la încheierea votării, când numărându-se voturile, s'a constatat, că s'au dat preste tot 77 de voturi, dintre care 73 pentru iubitul nostru administrator protopresbiter Alexandru P. Popovici, ear' 4 pentru dl Maxim Popovici, administrator protopresb. în Bocșa-montană.

Avem speranța, că precăt de frumos este rezultatul alegerii noastre, pe atît san chiar și mai frumos va fi rezultatul sinodului protopresbiteral, căci agitațiunile în forma lor pornită nu vor avé defel rezultatul dorit de agitato i.

Corbul.

Ciaba, în 26 Iulie n. 1891.

(Petrecre în comuna V.-Sântoana.) Mult Onorate Dle Redactor! Până a nu intra în meritul obiectului, despre care voesc a Vê scrie, Vê rog binevoiați a da loc în coloanele țreptului țiar ce redigeați următoarelor rinduri:

La 19 l. c. earși s'a arangiat o petrecre de vară în comuna V.-Sântoana, al cărei venit a fost destinat în favorul bisericii și școlii gr.-cat. locale, despre care pot să afirm, că pentru acum în adevăr a fost de caracter național, ceea-ce reese și din vialitatea ce se putea observa pe fața fiecărui oașpe, precum și din tot decursul ei, care începînd dela 5 oare p. m. a durat până cătră 5 oare dimineața.

Șpațiul de joc a fost cu mult mai bine arangiat și ales decât în anul trecut, a fost decorat cu verdeață, ear' inscripțiunea: „Bine ați venit”, ordinea jocurilor și căteva luminări au fost în transparente. Alte inscripțiuni au lipsit cu totul.

Pentru mul'a osteneală întru arangiarea acestei petrecri comitetul arangiator merită laudă, îndeosebi însă preotul local, care, pot afirma, mai mult a ostenit pentru reușita petrecrii, care, dacă concedea timpul, de sigur că ar fi fost cercetată de un public foarte numeros.

Suma încursă la cassarul petrecrii face 64 fl. 60 cr., din care subtrăgându-se șpeșele în sumă de 44 fl. 66 cr., rămâne un venit curat de 20 fl.

Suprasolviri au încurs dela următorii domni: David Deac, preot 1 fl.; Aurel Chereștes, notar 1 fl.; E. Eephárt 1 fl.; M. Mátyás 1 fl. și dela subscrisul 60 cr., eară bilete au fost răscompărate din partea următorilor domni, care n'au luat parte la respectiva petrecre: Led. Bálint, inginer 2 fl.; Simeon Moldovan 2 fl.; Vasiliu Pușcar, protopop 1 fl. și Iuliu Gónczy 1 fl.; pentru care faptă marimoasă primească st. domni mulțumita comitetului.

Dintre stimatele doamne și stimabile domnișoare voiu aminti numai pe acele, care le-am cunoscut, celelalte vor avé bunătate și ne vor scusa. Așa doamna Moldovan, protopopeasă în Catina; doamna Chereștes din Sântoana în costum, d-na Salvan din Ciaba în costum, d-nele Ilea din Petele, Murășan din Imbuz, Godolean din Giuratele, Todoran din Mahal în costum, Deac din Sintereag, Bărbos din Borșa, Silași, Moldovan și Hocman etc.

Apoi domnișoarele Moldovan din Catina, domnișoara Domnița Huza din Ciaba, d-șoara Cabdeho din Sântoana, d-șoara Boca din Gherla și altele.

Am însă să observ, că stimabilele domnișoare foarte bine ar face, dacă la petrecri de atare natură s'ar presenta în costumul nostru național, căci acesta cu mult li-ar face și mai dragălașe, mai frumoase și mai plăcute. Deoarece se știe este, că până când ținem la portul nostru național, la dătinile noastre strămoșesci și mai presus de toate ne păstrăm limba, pe care nu ne știm a o vorbi ori-și-când și ori-și-unde, — până atunci nu ne este teamă de perire.

Ear' pentru încheiere dăce, că totuși e bine, când și omul învêtat mai învață. Altcum primiți, Mult On. D-le Redactor recunoșcînța și stima ce Vê păstrează preotul Salvanu.

Curs de moșit.

Din partea direcțiunii institutului reg. ung. de moșit din Sibiu se publică deschiderea cursului gratuit de cinci luni la 1 Octombrie a. a.

Femeile îngreutate se primesc pentru a naște în această clinică de moșit conform spațiului încăperii și vor fi acelea căutate, îngrijite și provădute gratuit cu toate recerintele pe spesele ministerului reg. ung. de culte și instrucțiune publică.

Sibiu, în 1 August a. c.

Direcțiunea.

Pentru a face posibilă și persoanelor mai sărace din populațiunea rurală calificarea de moșe, direcțiunea dă cartir gratuit la 10 eleve pentru durata cursului.

Prelegerile pentru cursul cu limba de propunere română se vor începe la 15 Octombrie a. c.

INSTITUT TIPOGRAFIC în Sibiu.

Au eșit de sub tipar:

TINEREA VITELOR

de Eugen Brote, president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiu”.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

Arghir și Elena.

Istoria preafrumosului fider de craiu și a preafrumoase fete măiestre cu părul de aur.

Adecă: închipuire, sub care se înțelege luarea Ardealului prin Traian cesarul Romei.

Prețul 20 cr. = 50 bani.

Institutul tipografic în Sibiu.

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI”.

- 1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

PIANURI ALESE

se află de vânzare în negustoria de pianuri

Heldenberg

în Sibiu.

Pian mare, pian mic, mignon și pianin.

Toate pianurile se vând aici cu mult mai ieftin, decum le-ar pute cumpăra cineva pe cale directă; prelungă aceasta numai ceea-ce e mai bun, ales în fabrici de om expert, prin urmare pianuri probate nu numai de unul care cântă la pian.

Acea marfă de rate, pe care firme neînsemnate o fabrică anume pentru negoțul de provincie și o laudă în liniște prin agenți de diferite branșe, nu se poate recomanda spre cumpărare.

Garanță de mai mulți ani se înțelege de sine.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 20 Iulie 1891.

Table with multiple columns showing train routes and fares between cities like Budapest, Arad, Sibiu, Brașov, and Zernesci. Includes sub-sections for various lines and directions.